

Η ΕΙΚΩΝ

ΚΛΗ ΔΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑΝ

Πράξις μονοδική... εἰς τὸ εἶδος τῆς.

ΣΚΗΝΗ Α'

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ καφενεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ ζωγράφος κ. Ἀρμενόπουλος κάθηται νωχελῶς καὶ σκεπτεται περίπου τὰ ἔξῃ:

— Πόσον αὐτοὶ οἱ Φελλάχοι εἶνε ὀπίσω εἰς τὴν καλλιτεχνίαν! Οὔτε μίαν εἰκόνα δὲν εἴμπορεῖ ἔδῳ κανεὶς νὰ πουλήσῃ... Ἄν ἤμην εἰς τὴν Ἀθήνα...

Ἐνῶ εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς εἰς πρῶν προξενικὸς ὑπάλληλος διακόπτει τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις του.

— Κάτι σκεπτικός, Ἀρμενόπουλε;

— Κεσάτσα, ἀδελφέ μου, κεσάτσα. Οὔτε μία εἰκὼν, τίποτε... Ἄχ αὐτοὶ ἔδῳ οἱ Φελλάχοι! Εἰς τὴν Ἀθήνα...

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας χαιρετῶνται ἀμοιβαίως καὶ ὁ πρῶν προξενικὸς ὑπάλληλος ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ Β'

Ὁ πρῶν προξενικὸς ὑπάλληλος ἐν τῷ δωματίῳ του ἀποσφραγίζει ἐπιστολὴν ἐξ Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκει:

«Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ Κυβέρνησις πίπτει καὶ ἐργεταὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Ἐκ μίσεως καταλλήλου ἐνεργείας σου ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον. Σκέψου καὶ κάνε».

Κλείει τὴν ἐπιστολὴν καὶ σκεπτεται:

— Μὰ τί νὰ κάνω; Ἄ! εὔρον. Εὔρον, εὔρον!

Λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ σπεύδει πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. Ἀρμενοπούλου.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Συναντῶνται καὶ πάλιν εἰς τὸ καφενεῖον ἐνθὺς ὁ κ. Ἀρμενόπουλος εἶχεν ἄδειαν διημερεύσεως. Ὁ πρῶν προξενικὸς ὑπάλληλος λαμβάνει θέσιν ἐπιβάλλουσαν. ἀφοῦ δὲν εἴμπορεῖ νὰ λάβῃ ἄλλην θέσιν προξενικὴν. Ὁ ζωγράφος συνέρχεται καὶ παρατηρεῖ διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ.

— Ἦλθα, τῷ λέγει, κ. Ἀρμενόπουλε, ἐξ ὀνόματος τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν νὰ σέ κάμω νὰ μὴ ἔχῃς κεσάτσα.

— Πῶς;

— Μάλιστα. Ἀπεφασίσαμεν οἱ ἐνταῦθα ὁμογενεῖς νὰ στείλωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως διὰ τὴν στάσιν...

— Τῆς Λαμίας;

— Ὅχι, ἀδελφέ, τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν ἀπέναντι τῶν καταπατουμένων συμφερόντων τῆς...

— Οἰκογενείας σου;

— Ὅχι, ἀδελφέ, τῆς πατρίδος.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, τὴν εἰκόνα θὰ τὴν κάμῃς σύ.

(Ὁ ζωγράφος μένει λιπόθυμος, συνέρχεται δέ, ἀφοῦ ἐσπευσαν πολλοί, ὅτινες τῷ ἔρριπτον ἀδικόπως νερὰ καὶ τῷ προσέφερον πάσαις παρεννοῦντες τὸ αἴτιον τῆς λιποθυμίας.)

Ἄφοῦ συνήλθεν, ἡ πρώτη ἐρώτησις του ἦτο:

— Καὶ τὰ χρήματα;

— Τὰ χρήματα θὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ μένα.

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ὁ ζωγράφος κεκλεισμένος ἐπὶ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ ἐρ-

γαστήριόν του κατασκευάζει τέλος τὴν περιλάλητον εἰκόνα μετὰ τὴν «Πρωίαν» καὶ τὴν «Γαλλικὴν Δημοκρατίαν». Ὁ πρῶν προξενικὸς ὑπάλληλος παραλαβὼν ταύτην τὴν ἀποστέλλει εἰς Ἀθήνας ἐξ ὀνόματος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων καὶ ὑπόσχεται εἰς τὸν ζωγράφον, ἐξ ἐράνου τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλλήνων νὰ τῷ δώσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας δραχμὰς 30 χιλ.

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ὁ πρῶν προξενικὸς ὑπάλληλος τρέχει εἰς ὄλους διὰ νὰ συλλέξῃ τὰ χρήματα, ἀλλ' ἐκδιώκεται ὡς λυσσαλέος κύων ὑπὸ τῶν πλειστών. Ἐκ τῶν ὀλίγων, ὅτινες συνεισέφερον, συνήχθησαν δραχμαὶ 100, αἵτινες ἐδόθησαν εἰς τὸν ζωγράφον. Ὁ ἀχάριστος ὅμως αὐτὸς ἐπιμένει ζητῶν καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ὅποτε ὁ πρῶν ὑπάλληλος τρέχει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ζητῶν βοήθειαν διὰ... μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν, ἥτις φεύγει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐκ τοῦ στρατηγήματος τούτου συναγονταὶ ἕτεραι 100 δραχμαὶ, αἵτινες δίδονται εἰς τὸν ζωγράφον, ὅστις... ἀκόμη ἀναμένει τὰς 29,800.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Τρεῖς βουλευταὶ παραλαμβάνουσι τὴν ἀχραντον εἰκόνα καὶ τὴν μεταφέρουσιν εἰς Ἀθήνας.

Καθ' ὁδὸν εἰς ἀσεβήσας πρὸς τὸ ἱερὸν φορτίον χαρακτηρίζεται εἰκονοκλάστης. Ἡ εἰκὼν παραδίδεται εἰς τὸν κ. Ἀρχηγὸν ἐξ ὀνόματος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων. Ὁ κ. Ἀρχηγὸς εὐχαριστεῖ αὐτούς, αὐτοὶ εὐχαριστοῦν τὸν πρῶν ὑπάλληλον, ὁ πρῶν ὑπάλληλος εὐχαριστεῖ... τὸν ἑαυτὸν του, διότι τὸν ζωγράφον ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐργεταὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐνθουμείται τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνας... διαρίζων τὸν πρῶν προξενικὸν ὑπάλληλον. Οὗτος ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ ἐνθυμηταὶ τὸν ζωγράφον. Ἡμέραν τινὰ ὁ πρῶν καὶ νῦν προξενικὸς ὑπάλληλος περιπατεῖ εἰς τὸ νεκροταφεῖον μετὰ τινος φίλου του. Ἰστανται πρὸ τινος μνήματος καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ καλλιτέχνης (ὄνομα δυσανάγνωστον) ὅστις ἠτύχησεν ἕνεκα χρηματικῶν στενοχωριῶν, ἐνῶ τῷ ὄφειλον δραχμὰς 29,800».

Ὁ ὑπάλληλος βάλλει βαθὺν στεναγμὸν, ὁ δὲ φίλος του ἀνακραζει χωρὶς οὐδὲν νὰ γνωρίζῃ

— Τί ἀναίδεια! τί ἀδικία!

Καὶ παραλαμβάνων τὸν σύννουν ὑπάλληλον ἀναχωρεῖ.

*

Ἡ ὕλη αὐτὴ διὰ κωμωδίαν μᾶς ἐστάλη ἐξ Ἀλεξανδρείας μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο ὡς ἐγράφη εἰς τὰς ἀνωτέρω β' σπαρακτικὰς σκηνὰς καὶ μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ ἐγγχειρισθῇ εἰς τὸν κ. Κορομηλᾶν καὶ εἶτα εἰς τὸν κ. Ταβουλάρην διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ τελευταία σκηνὴ δὲν εἶνε πολὺ ἐνδεχομένη καὶ δι' αὐτὸ δύναται νὰ παραλειφθῇ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς

Γιοβανάνιου